

LES DONES A LES ARTS ESCÈNIQUES

En el marc de Coenzims, un projecte comunitari que es duu a terme al voltant de la programació d'Escena GrAn, es va crear *Les dones a les arts escèniques*, un projecte virtual que consistia en quatre trobades online amb dones vinculades, d'una manera o d'una altra, al món de les arts escèniques, tant en l'àmbit local com comarcal.

L'objectiu d'aquest projecte era compartir experiències personals tot reflexionant i construint un relat col·lectiu sobre l'estat de les dones dins d'aquesta comunitat, des d'una perspectiva feminista. Les temàtiques estaven relacionades amb el paper de les dones dins de les arts escèniques, la seva presència a les programacions artístiques i en els llocs de gestió cultural, la visibilitat i els rols en aquest àmbit, les discriminacions i/o abusos, els enfocaments patriarcals en els imaginaris i les temàtiques presents a les arts escèniques, entre altres.

Es van celebrar un total de quatre trobades, durant la primavera del 2021, i hi van participar 25 dones. El resultat de les trobades es va materialitzar en unes conclusions i propostes de continuïtat, una relatoria escrita amb la transcripció de les aportacions fetes durant les trobades i també un retorn més ampli a la ciutadania, a partir d'una relatoria il·lustrada amb la mirada de Clara Sáez i Gala Pont, que es presenta en aquesta exposició i que es mostrarà en diferents equipaments culturals del Vallès Oriental.

Aquest projecte està organitzat per Escena grAn, el servei d'Igualtat de l'Ajuntament de Granollers i ha comptat amb la dinamització i la conceptualització de L'Eixida.

Les trobades han comptat amb la participació de Marta Ros, Nora Baylach, Tracy Sirés, Queralt Albinyana, Carme Ramon, Laura Llamazares, Carmen Nájera, Maria Villegas, Diana Gadish, Anna Mª Piera, Violeta Amargant, Txell Remolins, Júlia Barbany, Laura López, Laia Santanach, Alba Espinasa, Clara Martínez, Marina Martori, Olga Vinyals, Maria López, Mariona Vega, Laia Saperas, Mireia Chalamanch i Esther Freixa.

LES DONES A LES ARTS ESCÈNIQUES —ON SÓN LES DONES?

Per què els càrrecs de direcció i de poder de les institucions culturals els ocupen els homes si les dones són majoria en el desenvolupament de tasques tècniques, artístiques, formatives?

T'has parat mai a pensar on són les dones a les obres de teatre i als concerts que vas?

Ets optimista amb les noves generacions?

I van sortir aquestes conclusions:

En molts entorns de les arts escèniques, desenvolupant diversos rols i perfils tècnics, s'hi troben majoritàriament dones. En canvi, els rols que impliquen cert poder i reconeixement social i els perfils amb capacitat de presa de decisions estan ocupats per homes. Hi ha un canvi generacional que implica que cada cop més dones creen les seves companyies, lideren projectes, fan dramaturgia i direcció.

Cal fer visible i valorar la presència de les dones en les arts escèniques pensant en la resta de dones, homes i noves generacions.

LES DONES A LES ARTS ESCÈNIQUES —LA CARA SILENCIADA DEL PROCÉS CREATIU

Què hi veus dalt l'escenari? Quins són els teus referents?
Qui ha escrit allò que llegeixes, escoltes, veus o balles?

Sovint allò que no es veu és el més important: els processos de creació, que poden ser col·lectius, poden ser processos en què el que prevalgui sigui la cura, l'escolta, l'empatia i la sensibilitat.

I van sortir aquestes conclusions:

Cal lideratge horitzontal, pregunta, escolta, empatia, cura del procés, allò més invisible, sensibilitat.

Els processos de creació però també els de gestió/programació els homes i les dones els fan diferents. L'ambient que es genera, l'estil de crear, els temps dedicats, l'enfocament de les temàtiques, etc.

Cal trencar els cànons, cal desfer-se dels models patriarcals, desfer el gènere dels personatges però també de les maneres de fer i crear a l'escena.

LES DONES A LES ARTS ESCÈNIQUES —EL PES INVISIBLE DE LA MATERNITAT

Conciliació familiar i precarietat en l'àmbit de les arts escèniques.

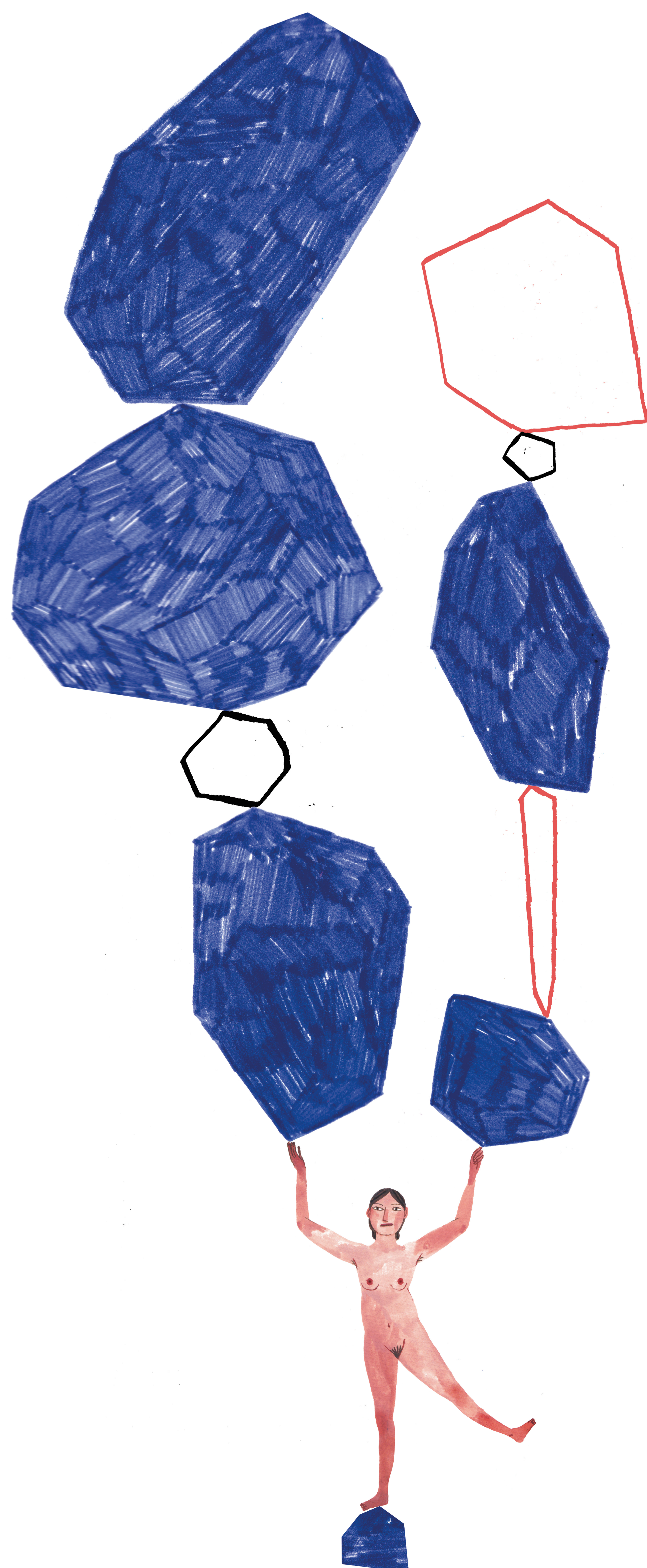
Has hagut de mentir sobre la teva condició de dona embarassada?

I algunes de les conclusions van ser que:

La maternitat és un dels límits en el món de les arts escèniques. A totes les arts escèniques es treballa amb el cos i en dansa encara és més evident.

És una professió en què la competència apareix molt, però casualment no s'acostuma a comparar amb homes i, per això, hi ha acompanyament però també una rivalitat que estaria bé poder veure com una complementarietat en la qual ens anem superant conjuntament.

La precarietat en el món cultural afecta les dones doblement (precàries i dones, dones joves i precàries). A més, sovint es donen la multiplicitat de rols: dona, treballadora, tasques de cura, tasques de la casa, etc.

LES DONES A LES ARTS ESCÈNIQUES —TRENCAR EL SOSTRE DE VIDRE

Per què les dones senten que han de cridar perquè algú les escolti?

I algunes de les conclusions van ser que:

En gestió cultural has de donar mil explicacions més que un home, és molt subtil però és així. No sé si és un tema nostre d'“autojustificació” i que potser hauríem de revisar-nos: “no demanar permís”. I si deixem de demanar permís i dirigim tota la nostra creativitat a fer les coses com les volem fer les dones?

Som molt creatives però restem a l'espera que ens diguin què hem de fer. Hi ha més dones fent vestuari o coreografia. Penso que ens haurem de posar a escriure i dirigir. En l'apartat creatiu encara hi ha molt judici i autojudici.

